

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 164 (2017), Duminica a 2-a după Rusalii
(a Sfinților Români)

Evanghelia: Matei 4, 18-23*

În vremea aceea pe când umbla Iisus pe lângă Marea Galileii, a văzut doi frați, pe Simon cel ce se numește Petru și pe Andrei, fratele său, care aruncau mreaja în mare, că erau pescari, și le-a zis: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni!” Iar ei, îndată lăsându-și mrejele, au mers după El. De acolo, mergând mai departe, a văzut alți doi frați, pe Iacob al lui Zevedeu și pe Ioan, fratele lui, în corabie cu Zevedeu, tatăl lor, dregându-și mrejele, și i-a chemat. Iar ei, îndată lăsându-și corabia și pe tatăl lor, au mers după El.

Și a străbătut Iisus toată Galileea, învățând în sinagogile lor și propovăduind Evanghelia împărăției și tămăduind toată boala și toată neputința întru popor.

Taina uceniciei în Hristos: a-L urma fără zăbavă

Părintele Petroniu Tănase

Cu totul neobișnuită ne apare întâmplarea pe care ne-o pune înaintea Sfânta Evanghelie de astăzi. Mântuitorul abia coborâse din munte, unde postise 40 de zile, fusese ispitit de diavolul și se pregătea să-și înceapă lucrarea dumnezeiască. Nu făcuse minuni, nu vorbise mulțimilor cu putere, era foarte puțin cunoscut. Umblând într-o zi pe lângă Marea Galileii, vede doi frați, Petru și Andrei, aruncându-și mrejele, căci erau pescari. **“Veniți după Mine”, îi cheamă El, “și vă voi face pescari de oameni”. Iar ei, ne spune Sfânta Evanghelie, îndată lăsându-și mrejele, au mers după Dânsul.** Mergând mai departe, vede pe alți doi frați, pe Iacov și Ioan împreună cu tatăl lor, Zevedeu, cârpindu-și mrejele. Aceeași chemare le adresează și lor Domnul, iar cei doi frați cu aceeași grabă își lasă corabia și pe tatăl lor și merg după El.

Neobișnuită, zic, ni se pare întâmplarea, pentru că **cine dintre noi, astăzi, ar fi în stare să facă la fel ca cei patru pescari săraci de lângă Marea Galileii?** Cine, aflându-se la lucrul său, la biroul său, la munca sa, în pădure, pe ogor, și venind un tânăr și zicând

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

du-i: “Lasă-ți plugul pe brazdă, că-ți făgăduiesc un seceriș mai bogat; lasă-ți mașina și vino cu mine, că sufletul este mai de preț decât toată lumea”; cine, zic, și-ar lăsa toate, și casă și părinți și copii și să se ia după un tânăr, despre care au auzit doar câteva lucruri? **Este adevărat că Mântuitorul nu a chemat nici negustori, nici plugari, nici bogați, oameni legați de pământ, de slujbe, de averi, ci a chemat niște pescari, obișnuți cu sărăcia, cu foamea, cu răbdarea și cu ostenele.** Dar chiar așa, care pescar din vremea noastră ar mai face ca cele două perechi de frați? Cei patru însă, au lăsat toate și degrab au mers după Cel ce-i cheamă: “Veniți după Mine!” Ce s-a întâmplat mai apoi cu aceștia, noi știm: pescarii cei simpli au devenit ucenici și apostoli preaînțelepți ai lui Hristos, care, printr-înșii, au vânat toată lumea, arătându-ne, pentru totdeauna, cu pilda vieții lor, cum trebuie să fie adevărații ucenici ai Domnului.

(..) Mântuitorul S-a înălțat la Ceruri de aproape două mii de ani, dar vestea cea bună a Evangheliei Sale este departe de a fi ajuns până la marginile lumii. **El este cu noi de-a pururi**, după făgăduință, până la sfârșitul veacurilor; și **umblă și astăzi pe lângă marea acestei vieți, căci ca și atunci are nevoie de ucenici și ne cheamă: “Veniți după Mine!”** Dar noi ce facem când auzim chemarea? Unii stăm fără răspuns, cârpindu-ne mrejele grijilor vieții; alții, ca și cei chemați la cină, ne scuzăm: “Am veni, Doamne, dar avem de lucru la ogor, la vite, acasă și nu putem veni”. Iar alții stăm la îndoială: “Chiar acum, Doamne? Venim noi, dar mai târziu, acum avem atâtea treburi!” Și nu ne dăm seama de înșelarea diavolului, care nu ne îndeamnă să părăsim cu totul gândul la faptele cele mântuitoare, ci numai să le amânăm pe mai târziu, știind că **amânarea este tot una cu părăsirea de tot a gândului bun.** Domnul Hristos însă nu vrea astfel de ucenici zăbavnici și îndoielnici. “Lasă morții să-și îngroape morții lor!”, spune El celui ce voia să-l fie ucenic după ce-l va fi îngropat pe tatăl său, și adaugă: “Tu vină îndată, acum, și-Mi urmează!” Nu mâine sau poimâine, ci acum începe lucrul cel bun, pentru că ziua de mâine nu știi dacă o vei mai apuca.

O, fericită grabă, fericită îndată, în care se ascunde taina vieții veșnice! **Hristos ne cheamă și pe noi, ca pe cei patru pescari: “Veniți după Mine!”** Dar numai acela poate deveni ucenic asemenea lor, care-L ascultă și-L urmează ca și ei, fără zăbavă, îndată. Părăsind toate.

Multe sunt pricinile zăbavniceii noastre, dar una pare să fie mai tare decât toate: împătımirea de lume, de lucruri, legătura de cele materiale. Știind acestea Domnul va spune tânărului bogat, care voia să-l fie ucenic: “Leapădă-te de toate averile și apoi vino de-mi urmează!” Iar în altă parte: “Nu poate, zice, să-Mi fie ucenic cel ce nu-și lasă tată, mamă, frați, surori și avere, cel ce nu se leapădă de toate, și chiar și de sine”. **Domnul știe că suntem neputincioși; că nu ne folosim de lucruri, ci ne lăsăm robiți de ele și le slujim lor ca unor idoli.** Dar nimeni nu poate sluji la doi domni: și lui Dumnezeu și idolilor. Dumnezeu vrea să-l slujim numai Lui, dacă vrem

să fim ucenici ai Săi. Să înțelegem bine cuvântul. **Nimeni nu ne oprește de la folosirea lucrurilor, deoarece Dumnezeu tocmai pentru trebuința omului le-a făcut. Dar să ne folosim de ele, nu să fim robii lor; să ne mântuim, nu să ne pierdem sufletul din pricina lor.** (...) Nealipiți cu inima de nimic, desprinși de toate și gata pentru a urma îndată pe învățătorul, așa trebuie să fie adevărații ucenici ai lui Hristos.

Când ne gândim cât de greu ne hotărâm noi pentru lucrul cel bun și cât de legați suntem de cele pământești și trecătoare, ne întrebăm: oare ce taină se ascunde în graba cu care cei patru pescari au lăsat toate și au urmat Domnului?

Este adevărat că Domnul a fost om întru totul asemenea nouă, afară de păcat, dar chipul Lui, fără îndoială, oglindea Dumnezeirea, care era acoperită de materialitatea trupului. Noi nu știm cum poate arăta fața unui om fără de păcat, fiindcă noi ne-am născut în păcate și păcat săvârșim în toată vremea vieții noastre. Chipul și vorba Domnului aveau ceva ce nu se găsește la oameni. "Niciodată n-a grăit un om așa", ziceau slugile arhierilor, care spionau pe Iisus; mulțimile, ascultându-l dumnezeiescul cuvânt, uitau și de foame și de sete și mergeau după Dânsul prin locuri pustii. (...) Chipul Domnului era plin de măreție și cuvântul Lui plin de putere dumnezeiască, l se supuneau vânturile, marea, diavoli, toate. Cum să nu l se supună și pescarii și vameșii? Da, așa este, dar să nu uităm cât de mulți erau cei ce ascultau cuvintele Lui cele minunate, cât de mulți cei ce se uimeau de puterea ce ieșea dintr-însul, și totuși cât de anevoie și cât de puțini erau ucenicii Lui.

(...) **Uimiți de minune și cu inimile lor simple și curate, pescarii au simțit că Cel ce-i chema nu era un om obișnuit. De aceea, cu desăvârșită încredere, ei lasă și luntri și mreje și familie și merg după Dânsul. În această încredere totală stă taina uceniciei în Hristos.** Această încredere ne lipsește nouă, de suntem zăbavnici și îndoielnici. Dacă Domnul ne-a spus că nici un păr din cap nu cade fără știrea lui Dumnezeu, cum de ne îndoim că El nu o să Se grijească de noi, când însuși ne-a asigurat că ne poartă de grijă mai mult decât păsărilor cerului și florilor câmpului, care sunt așa de frumoase și nu duc nici o lipsă? **Încredere totală în Dumnezeu că El ne poartă grijă de-a pururi în toată vremea și în tot locul, că nimic nu se petrece în viața noastră fără știrea și îngăduința Lui: iată izvor de putere și de mântuire.**

Înarmați cu această încredere mucenicii au biruit pe cei ce-i chinuiau, cuvicioșii au răbdat nevoințele pustiei și asupririle bântuielilor drăcești; cu această încredere nemărginită, pescarii au lăsat toate și au urmat lui Hristos. Și El ne-a asigurat că cel ce caută mai întâi împărăția Cerurilor nu va duce lipsă de nimic, fiindcă mai degrabă va uita o mamă pe pruncul său de la sân, decât va uita Domnul pe cel ce-L caută de Dânsul. (...)

Cu această încredere neîmpușinată în Mântuitorul să răspundem și noi la chemarea Lui, fără zăbavă și părăsind obiceiurile păcătoase de până acum, ascultând îndemnul

stăruitor al Bisericii, la sfintele slujbe: “Pe noi înșine și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Numai așa putem fi adevărați ucenici ai Lui și numai ca ucenici ai Lui ne vom putea învrednici să ne împărtășim de făgăduința Lui cea plină de bucurie: “Unde sunt Eu, acolo va fi și sluga Mea.” Amin.

Sursa: *Părintele Petroniu de la Prodromu*, Editura Bizantină, București, 2015

Vitamine duhovnicești

Sufletul care nu este luminat de Duhul Sfânt este neliniștit, temător și nestatornic

Cel cu adevărat credincios trebuie să se străduiască să-și schimbe gândurile, obiceiurile, toate concepțiile și raționamentele sale vechi, cerând neîncetat ajutorul lui Dumnezeu. Păcatul nu mai are putere asupra celor ce-L așteaptă cu încredere pe Domnul și se gândesc la aceasta neîncetat. Satana vrea să înspăimânte sufletul prin ispite și căderi, gânduri rele, provocări și boli. Dar cine este atent și știe de unde îi vin toate relele nu se sperie, ci așteaptă cu răbdare trecerea lor. El știe că Domnul va lupta pentru salvarea lui din ghearele duhurilor rele, numai să aibă încredere în purtarea de grijă a lui Dumnezeu. El este atent la gândurile noastre, la felul cum acestea lucrează, la sinceritatea iubirii noastre față de El, la felul cum îl căutam, la zelul nostru pentru El. **Așa cum un copil nu se poate îngriji singur și plânge și se ține tot timpul de mama sa, tot așa și sufletul – ca un copil plânge în fața lui Dumnezeu și se ține după El. Și dacă o mamă nu-și respinge copilul ce o cheamă, cum va respinge Domnul sufletul care-i născut din El, prin credință?! Domnul îl învață pe acest suflet cum să se roage cu adevărat, cum să gândească curat, cum să trăiască în curățenie.** Căci oricine își închipuie că poate să fie bun, drept și curat fără de Hristos, acela este “un hoț și un tâlhar, ce nu intră pe ușă, ci se urcă și sare pe altă parte”. Căci numai Hristos este “Calea, Adevărul și Viața”.

Să ridicăm trupul nostru, să-l facem altar de jertfă, să punem pe el gândurile noastre și să-L rugăm pe Dumnezeu să trimită focul ceresc, nevăzut, să mistuie totul. Sufletul care nu se hrănește cu lumina Duhului Sfânt este neliniștit, temător și foarte nestatornic. Deși mulți creștini par evlavioși, ei trăiesc încă din plin în duhul lumii acesteia. Fac paradă de cult religios, dar inima lor este lipită de cele lumești, văzute, materiale. **Cetățenia adevăratului creștin este însă în ceruri, și aceasta nu este un simbol sau o vorbă goală. Numai cel care a ajuns la pacea inimii sale și nici un gând lumesc nu-l mai tulbură, acela și-a găsit adevărata cetățenie cerească.**

Sursa: *Pocăința sau Întoarcerea la Dumnezeu. Extrase din Omiliile duhovnicești ale Sfântului Macarie Egipteanul*, Editura Bizantină, București